

Η ριζική αλλαγή νοοτροπίας και στάσης ζωής

Για να καταλάβουμε πώς φτάσαμε εδώ σήμερα και πώς ο Ανδρέας με το ΠΑΣΟΚ οδήγησε σχεδιασμένα με την πολιτική του στη ριζική αλλαγή της νοοτροπίας και της στάσης ζωής των Ελλήνων θα διηγηθώ μια προσωπική ιστορία σε δύο φάσεις: 1976 - 1991.

Το **1976** έβγαλα το πρώτο μου βιβλίο: «Μαθηματικά Α δημοτικού». Ήμουν μόλις 31 χρόνων, εντελώς άγνωστος, φυσικά, στο πλατύ κοινό και έμενα ακόμα στη Θεσσαλονίκη.

Ήθελα να βρω τρόπους να γίνει το βιβλίο μου γνωστό στους εκπαιδευτικούς και ιδιαίτερα στους εκπαιδευτικούς της Αθήνας που αποτελούσαν και ένα μεγάλο σύνολο.

Δεν θυμάμαι πώς, σε κάποια παρέα συνάντησα τον Κώστα Αρζόγλου που μόλις είχε νοικιάσει το θέατρο «Καλουτά» και έκανε πρόβες σε ένα θεατρικό έργο.

Τον ρώτησα τι θα μου κόστιζε να νοικιάσω από εκείνον το θέατρο για δύο βραδιές: την πρώτη για να παρουσιάσω το βιβλίο μου και τη δεύτερη για να παρουσιάσω τρόπους που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε στην τάξη διάφορα εποπτικά μέσα διδασκαλίας.

Μου απάντησε: Αστειεύεσαι που θα πάρω χρήματα για τέτοιες παρουσιάσεις; Θα χρησιμοποιήσεις ελεύθερα το θέατρο και εγώ θα είμαι εκεί για να σου αναβοσβήνω τα φώτα, αφού η παρουσίαση θα συνοδεύεται από προβολή διαφανειών.

Πώς θα έφερνα, όμως, τους εκπαιδευτικούς στο θέατρο; Έστειλα απλά Δελτία Τύπου στις εφημερίδες και στις Επιθεωρήσεις Στοιχειώδους Εκπαίδευσης. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο και είχα αγωνία αν ερχόταν κανείς.

Αλλά το πρώτο βράδυ έγινε κάτι καταπληκτικό. Δεν έφταναν τα καθίσματα του θεάτρου και ο επιπλέον κόσμος (μη ξεχνάμε πως ήταν εκπαιδευτικοί) στεκόταν όλη την ώρα όρθιος γύρω-γύρω. Το ίδιο έγινε και το δεύτερο βράδυ.

Τα επόμενα 15 χρόνια είχα γίνει πια πολύ γνωστός στον χώρο της εκπαίδευσης. Εκτός από τα βιβλία που είχα βγάλει και την εντυπωσιακή δουλειά μου στα Εκπαιδευτήρια Ζηρίδη και στο Κολλέγιο Αθηνών (όπου ήμουν ο πρώτος που εφάρμοσε τη χρήση των υπολογιστών στην εκπαίδευση), είχα αρχίσει να διδάσκω στα Παιδαγωγικά Τμήματα του Πανεπιστημίου Αιγαίου στη Ρόδο και έγραφα τακτικά άρθρα στην «Κυριακάτικη Καθημερινή», στην «Ελευθεροτυπία» και σε διάφορα πιο ειδικά έντυπα.

Ερχόμαστε τώρα στο **1991** οπότε το Γαλλικό Ινστιτούτο της Αθήνας μου ζήτησε να κάνω μια διάλεξη με θέμα τη χρήση των υπολογιστών στην εκπαίδευση – θέμα που ήταν τότε στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Όλη την οργάνωση αναλάμβανε το Ινστιτούτο με το κύρος που έχει.

Την προγραμματισμένη μέρα ήρθα στην Αθήνα (από τη Ρόδο που δίδασκα) με το αεροπλάνο, κουβαλώντας μαζί μου υπολογιστή, βίντεο κλπ. για να κάνω μια σοβαρή παρουσίαση.

Τη διάλεξη παρακολούθησαν συνολικά εννιά (9) άτομα από τα οποία τα 7 ήταν γνωστοί μου, που μπορεί και να ήρθαν από κοινωνική υποχρέωση.

Η Ελλάδα είχε ήδη αλλάξει. Είναι λογικό, λοιπόν, η εκπαίδευση να καταντήσει σήμερα να βρίσκεται στα χέρια του Γαβρόγλου και του Ζουράρι – ουσιαστικά χωρίς καμιά αντίδραση από τους εκπαιδευτικούς...

* * *

Από το 1976 και ύστερα (για περισσότερα από δεκαπέντε χρόνια) δημοσίευσα δεκάδες άρθρα στην «*Κυριακάτικη Καθημερινή*», στην «*Ελευθεροτυπία*» και σε άλλα πιο ειδικά έντυπα. Κάθε φορά που δημοσίευα ένα άρθρο είχα προσωπικές αντιδράσεις (πολλές θετικές, αλλά και κάποιες αρνητικές, δεν έχει σημασία) από ανθρώπους του χώρου της εκπαίδευσης, στους οποίους απευθυνόταν.

(Για μια μικρή επιλογή χαρακτηριστικών δημοσιευμάτων δείτε στη διεύθυνση: <https://www.helidoni.info/b42.htm>).

Αντιδράσεις που σήμαιναν πως τα άρθρα μου τα διάβαζαν. Όσο περνούσαν, όμως, τα χρόνια οι αντιδράσεις λιγόστευαν.

Το 1993 έγραψα το τελευταίο άρθρο μου στον «*Οικονομικό Ταχυδρόμο*». Και μάλιστα πάνω σε ένα θέμα άκρως επίκαιρο εκείνη την εποχή: Για την εισαγωγή της Πληροφορικής στην εκπαίδευση

(<https://www.helidoni.info/InformaticsInEducation.pdf>)

Η αντίδραση ήταν μια απόλυτη παγωνιά. Κανείς δεν το είχε διαβάσει. Ο κόσμος είχε πια σταματήσει να διαβάζει και να σκέφτεται. Η Ελλάδα είχε αρχίσει να χορεύει στο πάρτι (μαζί με την αγαπημένη τραγουδίστρια του Ανδρέα, τη Ρίτα Σακελλαρίου).

Έτσι σταμάτησα να γράφω άρθρα...

Τάσος Ανθουλιάς

5 Μαΐου 2017